

Zaterdag 20 maart

De koorts is gezakt naar 39,2. Misschien ben ik over het hoogtepunt heen.

Mijn dochter werkt vandaag in het ziekenhuis. Ze was vanmorgen even bij ons in de slaapkamer en vond mijn ademhaling veel te snel. Tja, zij kan het weten.

In de ochtend sleep ik me uit bed naar beneden. Traplopen gaat moeizaam en ik moet me overal aan vasthouden, bang dat ik misstap. Het ontbijt smaakt me ook niet. Ik krijg nog niet de helft van mijn bakje yoghurt op.

In de loop van de ochtend meten we de saturatie. Die is 83%. Wat had de huisarts gezegd, we moesten niet meteen in paniek raken als één meting onder de 90% uitkomt. En daarbij, misschien gebruiken we hem wel verkeerd.

De koorts zakt verder en komt niet meer boven de 38 graden uit, maar ik voel me hondsberoerd. Ik hang een beetje op de bank en drink mijn bouillon, omdat het me wordt voorgezet. Echt veel trek heb ik er niet in. Zin in praten heb ik niet en in grappen maken al helemaal niet meer.

's Avonds als mijn dochter thuis is, meet zij mijn saturatie. Zij weet immers precies hoe die meter werkt, hoewel je weinig fout kan doen aan zo'n ding op je vinger plaatsen. Het is nog verder gezakt. Mijn laagste waarde is 81%.

We besluiten de huisartsenpost te bellen want dit gaat niet goed, zeker met het weekend voor de deur. De persoon die we aan de lijn krijgen hoort het verhaal aan en schrikt. 'Hij moet het vreselijk benauwd hebben,' zegt ze. Maar voor mijn gevoel heb ik het nog steeds niet benauwd.

Ze wil mij ook even aan de lijn om te zien hoeveel zinnen ik achter elkaar kan spreken. Het gaat moeizaam en ik moet steeds vaker naar adem happen. Binnen een uur komt er een arts langs en als het in die tussentijd slechter gaat moeten we 112 bellen, wordt ons op het hart gedrukt.

Na een kwartier staat de ambulance voor de deur. De arts kreeg een spoedrit tussendoor, maar vond mijn situatie zo ernstig dat ze een ambulance hebben gestuurd.

De ambulancebroeder komt binnen met een aantal apparaten en een zuurstoffles. Hij meet mijn bloeddruk en beluistert mijn longen. Die klinken niet slechts, maar de saturatie is veel te laag. Hoger dan 83% kom ik niet.

Ze vinden me te slecht om thuis te laten. Ik moet mee. Volgens de broeder moet ik zeker wel een nachtje blijven. In allerijl pakken mijn vrouw en dochter een tas met spullen voor me in en dan gaan we op weg naar de ambulance. Het gaat stapje voor stapje en ik word ondersteund door de broeder, maar haal het lopend. Er mag verder niemand mee. De rest is nog steeds positief en mijn dochter heeft morgen vroege dienst.

Ik word in een stoel gezet en vastgemaakt in de gordel. Het is een heel vreemde rit. Voor mijn gevoel duurt het eeuwen voor we Bodegraven uit zijn, maar dat zal aan mijn beleving van tijd liggen. De bestuurder weet echt wel wat de kortste weg van mijn woonplaats naar het ziekenhuis in Gouda is.

Onderweg wordt het eerste infuus geprikt, en ik die altijd zo bang is voor naalden en bloed kijk gewoon toe. Het maakt me allemaal niets meer uit, zolang ik maar geholpen word. Ik voel er zelfs weinig van, maar dat kan ook door de vele paracetamol komen en omdat mijn pijnprikkels niet goed meer doorkomen.

Voor ik het doorheb, zijn we bij het ziekenhuis. Daar volgt het ritueel in omgekeerde volgorde. Het uitstappen is lastig,

maar lukt. Ik word in een rolstoel gezet en we gaan op weg naar een speciale kamer met röntgenapparatuur die ze hebben ingericht als er Covid-19 patiënten worden binnengebracht. We zijn er zo. Het zit vlak bij de ambulance-ingang.

Ik moet gaan staan met mijn armen om een standaard heengeslagen. Of ik vijf seconden mijn adem in kan houden. Ja hallo, ik heb inmiddels een ademfrequentie van bijna 40. Probeer dan maar eens je adem in te houden. De eerste foto mislukt dan ook. Bij de tweede lukt het me om net lang genoeg mijn adem in te houden. De foto is niet perfect, maar bruikbaar.

Zittend in mijn rolstoel word ik naar de spoedeisende hulp gereden. Daar staat een bed voor me klaar. Ik kan zelf op het bed klimmen. Mijn pyjama en ondergoed gaan uit en ik krijg een operatiejasje aan. Ach, wat maakt mij het uit. Ik lig en ben in goede handen. De rest is bijzaak.

Dan gaat het snel. Het wemelt ineens van de verpleegkundigen en artsen. Ze stellen zich allemaal netjes voor, maar ik kan de namen niet onthouden.

Er worden nog een keer allerlei testen gedaan en ik krijg twee extra infusen. Een paar meer of minder, wat maakt het uit.

Op de spoedeisende hulp wordt alvast een grote zak met zoutoplossing en paracetamol aangesloten op een van de infusen om uitdroging tegen te gaan. En weer komen ze een keer alle testen doen. Blijven ze aan de gang? Dat hebben ze net ook al gedaan. In werkelijkheid zit er meer tijd tussen dan ik besef. Ik wil weten wat er gaat gebeuren en daar kom ik snel genoeg achter.

Een van de behandelend artsen komt naar me toe met de mededeling dat ik niet moet schrikken, maar dat ik word overgebracht naar de IC. Daar kunnen ze mij vannacht goed in de gaten houden. Ik vind op dit moment al alles prima.

Als ze me aan de monitor leggen, weet ik in ieder geval zeker dat er niet zomaar iets kan gebeuren.

Met bed en al gaan we vanaf de spoedeisende hulp op weg door de gangen van het ziekenhuis. Het is uitgestorven 's avonds. Hoe laat is het? Ik heb geen idee.

Via de lift gaan we naar de tweede verdieping en komen we bij de IC. Daar moet ik overstappen op een ander bed. Nou ja, overstappen is het niet. Ik word op mijn linkerzij gerold, er wordt een plaat onder me geschoven en met vereende krachten beland ik op het IC bed. Het ligt heerlijk en kan in alle standen gesteld worden.

Veel rust krijg ik niet. Zo gauw ik ben geïnstalleerd, lopen de artsen en verpleegkundigen af en aan. Er wordt een arteriële lijn (*) geprikt. Het kan even duren en zeer doen. Het plaatsen ervan luistert heel nauw want hij moet precies goed in de slagader zitten. De arts is een tijd bezig in mijn rechterpols. De lijn is geplaatst, maar blijkt niet te werken. Dan nog een keer het hele circus in mijn linker pols. Die werkt gelukkig wel.

Ze zullen nu toch wel klaar zijn met prikken een aansluiten? Nee. Ik krijg vijf plakkers op mijn borst waarmee ze mijn hartslag, bloeddruk en ademhaling in de gaten kunnen houden. En natuurlijk een saturatiemeter op mijn vinger. Leuk al die slangetje en draadjes, maar hoe moet ik nu kunnen bewegen in mijn bed? En wat als ik moet plassen? Voor dat laatste hebben ze een oplossing. Ik krijg een katheter. Ach waarom ook niet. Ik ben ondertussen toch alle schaamte voorbij, dus douw dat ding er maar in.

Ze leggen precies uit wat ze gaan doen en dat vind ik wel prettig. Wat dat betreft ben ik nieuwsgierig. Ik wil graag weten waar alles voor is en wat ik toegediend krijg, maar als ik de verpleegkundige met de katheter aan zie komen, schrik

ik wel. Wat een enorm apparaat! Gelukkig komt het grootste deel buiten mijn bed te hangen. Ik was al even bang.

Ik krijg eerst een verdovende gel ingespoten. Daar dus ja, op die plek. Dat voelt even koud aan, maar doet goed zijn werk. Dan komt de verpleegkundige met de slang die naar binnen moet. Het eerste stuk voel ik niet, maar als ze langs de prostaat gaat, vertrekt mijn gezicht. De pijn is van korte duur en de katheter is geïnstalleerd voordat ik het weet. Heerlijk, hoef ik mijn bed niet steeds uit.

Een andere verpleegkundige komt bloed afnemen. Zoveel buisjes! Maar het gaat via het infuus. Gelukkig maar.

Dan ben ik bijna klaar. Het enige wat nog ontbreekt is mijn pilotenmasker voor de zuurstof. Echt, het is net of je piloot in een F-16 bent. En een herrie! Er stroomt constant zuurstof door en omdat ze geen risico willen nemen gezien de nacht, gaat dat met een behoorlijke kracht.

's Nachts val ik een aantal keer in slaap, maar gedurende de nacht komen ze regelmatig langs om testen te doen, het infuus te vervangen of bloed af te nemen. Toch heb ik het gevoel dat ik redelijk heb geslapen. Misschien komt het door de zuurstof of is het gewoon het idee dat er eindelijk iets gebeurd.

Arteriële lijn

Een arteriële lijn (of arterielijn) is een slangetje dat in een slagader wordt geplaatst. Voor het inbrengen van de lijn wordt meestal gekozen voor de pols, bovenarm of lies. Een arteriële lijn wordt gebruikt om continue de bloeddruk te meten en/of om bloed af te nemen. Bij patiënten op de IC wordt vaak en veel bloed afgenomen.